

05 — Snova smo prah

Bolesni mesec obasjavao je stazu zelenkastom svetlošću. Koraci su mi bili teški, olovni, kao da su i oni zasićeni otrovom izmaglice koja mi je puzala oko nogu. Nisam prvi put išla tom stazom, ali svaki put je bio kao prvi, i svaki put sam se plašila da je...poslednji. Izula sam štikle i nastavila bosa : meki, beli pesak prijao je mojim stopalima. Palio je vatru kroz moje telo, i grejao mi krvotok kao vino. Želela sam da upijem energiju tog mesta. Tu, u međuprostoru, u svetu van svetova, izvan sveta koji je stvorila Boginja, izvan sveta koji je opoganio mračni , zloslutni dodir Drugog, osećala sam koliko smo zapravo beznačajni pred silama stvaranja. Mi smo samo sićušne ribice što ih beskrajna matica nosi. Snova smo prah. U snovima možda jedino istinski i živimo ; možda je međuprostor zapravo jedini pravi svet, a ljudski svet samo iluzija ?

Na ovom svojevrsnom hodočašću, raznorazni stvorovi počеше da mi se pridružuju duž staze. Bilo je tu patuljčića, trolova, iskri lotalica, mračnih i svetlih vilenjaka, oživelih lutaka, životinja koje su prkosile zakonima prirode i gravitacije. Svakim pređenim metrom povorka je narastala, dobijajući sve čudnije pratioce. Osećala sam se počastvovanom zbog ove neobične pratnje. U međuprostoru, vilinskom kraljevstvu izvan dimenzija i vremena, posedovala sam punu moć i snagu. U svetu ljudi, moja moć je slabila. Sputavale su me fizičke granice mog tela i zakoni prirode. Nije lako nositi moje breme. Um tinejdžerke ne može konstantno da održava pažnju i koncentraciju. Jednom ću, bojim se, popustiti, a onda...Senoviti će ovladati mojim umom i telom. Dođe mi da zavrištim od užasa. Moja jedina nada leži na kraju ove staze.

Znate ko su Senoviti ? Čuli ste za Slamanje ? Senoviti, grupa ljudi obdarena najjačim parapsihološkim moćima, slomila je svet, zavladaвши umovima ljudi na planeti. Skoro svih ljudi. Nekoliko zemalja ostalo je van kontrole Senovitih. To su zemlje sa snažnom starom krvlju. Zemlje

sa nasleđem magije. Takvo nasleđe kola i u mojim venama. Najmlađa sam članica Saveta, tela na čijim plećima leži borba protiv Senovitih. Velike nade polažu u mene. Kažu da tako jake krvi nije bilo hiljadu godina. Ali ja osećam da sam slaba. Moja jedina nada je ovde...nestalna poput peska snova.

Moji neobični pratioci i živuljke zastadoše i pokloniše se, kako je ko umeo, i sa koliko je udova raspolagao. Podigoh glavu, i ugledah ogromni dvorac, sa šiljatim kulama što parahu mračno nebo. Beskrajnim stepenicama polako je silazila Mračna kraljica ; u meni je raslo uzbuđenje...i užas. Noć je bila tiha kao smrt ; ništa se nije čulo, ni insekti, ni vetar, ni bilo kakvi živi stvorovi. Videla sam užas u očima mojih pratilaca, videla sam kako drhte, sklanjaju se dalje od puta, dok mi je prilazila. Bleda, sitna, jeziva...i veličanstvena.

U tim dubokim, tamnim očima, ogledala se vilinska noć. Lice joj je bilo nežno, poput detinjeg ; detinjost su kvarile samo pune, čulne usne. Pod providnom belom haljinom mogla sam jasno videti sitno, ali prelepo telo. Grlo počeo da mi se steže, a dlanovi znoje ; srce mi je zalupalo kada mi je prišla. Osećala sam miris njene kože, dah proleća, mirisala je na med, biljke mladosti, okeanske talase, na pesak snova. Te bezvremene oči prodirale su u svaki kutak mog uma, videle su moje najskrivenije i najperverznije želje ; pocrvenela sam do ušiju.

Obujmila je moje lice nežnim rukama, a onda me poljubila. Osetih njene pune usne na svojim, njen jezik kako mi razdvaja usne i polako klizi ka mom jeziku . Gubila sam razum, nije to bila zaljubljenost od koje bi vam igrali leptirići u stomaku. Zaljubljenost je sitna reč...za ono što sam osećala. Želela sam da te slatke usne nikad ne prestanu da me ljube, da njihov dodir traje zauvek. Svaki mišić, svaki nerv, svaka kost u meni punila se snagom i životom. Sve u meni je pevalo, stara krv se budila ; mogla sam sve, da pokrenem planine, srušim čitave svetove, porobim sve umove.

Samo me je pogledala, tim prelepim, jezivim očima. Nije trebala ni reč, bila sam na kolenima, pognute glave, dok se Mračna kraljica vraćala u svoj vilinski dvor. Neobični stvorovi krenuše nazad, kad se vrata dvora zatvoriše. Još sam osećala čežnju, strast, gubitak zbog njenog odlaska...i strah da ću je ponovo videti.

Dok sam se vraćala nazad kući, stazom između svetova, ni društvo neobičnih živuljki nije mi moglo odagnati crne misli.

Šta ako se ispostavi da je moj Spasitelj još gore zlo nego oni zbog kojih sam i došla, tražeći njenu pomoć ? Šta ako se ispostavi da sam i sebe i ceo svet pretvorila u večne robove noći ?

Snova smo prah.